

Arrest

nr. 108 883 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Qezelbash van origine te zijn. U heeft heel uw leven gewoond in het dorp Mamaki, gelegen in het district Jalres in de provincie Maidan Wardak. U bent ongehuwd en werkte op de gronden van uw vader. Na de dood van uw moeder deed u ook het huishouden. Enkele dagen na de begrafenis van Haji Mirza Jalal, de vader van de malik van uw dorp, kwam u met ongeveer 180 andere personen samen om te bidden voor de overledene. Tijdens deze bijeenkomst kwamen vier talibs langs. Ze riepen jullie op om deel te nemen aan de jihad tegen de Amerikanen in Afghanistan. Hierna gingen de taliban weg. Twee dagen later ontving uw vader in de moskee een brief van de taliban waarin vermeld werd dat u hen moest vervoegen. Ook twee andere dorpelingen, Naqib en Atiq, kregen van de mullah een dergelijke brief. Diezelfde avond heeft uw vader u naar uw tante, eveneens woonachtig in Mamaki, gestuurd waar u onderdook. Twee dagen later kwamen vier talibs naar het huis van uw vader. Ze waren op zoek naar u en beschuldigden uw vader ervan u

naar de overheid te hebben gestuurd. Ze sloegen uw vader en wilden hem meenemen, maar zagen hiervan af omdat er niemand anders was die voor uw broertje en zusje kon zorgen. De taliban lieten een dreigbrief bij uw vader achter. Hierna verbleef u nog vier dagen bij uw tante. Vervolgens verliet u Afghanistan. U verbleef vijf maanden in Griekenland en diende op 11 mei 2012 een asielaanvraag in België in. In geval van een terugkeer vreest u te worden vermoord door de taliban. U legt uw taskara (identiteitsdocument) neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Er moet worden vastgesteld dat u de door u verklaarde problemen met de taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo is de keuze van de taliban om u - een ongeschoolde Qezelbash die zijn vader op de gronden hielp (CGVS, p. 3 & 6) - gedwongen te rekruteren uiterst bevreemdend te noemen. Immers, de taliban zijn overwegend Pashtoun en bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat rekrutering van andere etnische origines niet wijdverspreid is en dat gedwongen rekrutering door de taliban zeer uitzonderlijk is. Daarnaast verklaart u zelf dat er in de nabijgelegen dorpen vele Pashtoun zijn die zich vrijwillig bij de taliban aansluiten (CGVS, p. 16 & 17). Bijgevolg zijn er in uw regio voldoende (potentiële) talibs waardoor er geen noodzaak is om personen gedwongen te rekruteren. Daarenboven blijkt uit onze informatie dat een rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke elementen zijn niet aanwezig in uw voorgehouden relaas. Immers, u bent geen Pashtoun en u stelt dat de malik van uw dorp neutraal tegenover de taliban staat, meer bepaald is hij niet pro en niet contra de taliban (CGVS, p. 4). Bovendien proberen de taliban steeds meer geschoolde personen aan te werven (zie informatie administratief dossier), waardoor de keuze voor u, als ongeschoolde landbouwer, uiterst bevreemdend is. Omwille van bovenstaande vaststellingen is het weinig plausibel dat de taliban u gedwongen zouden willen rekruteren. Aangezien deze rekruteringspogingen de oorzaak van de door u verklaarde problemen zijn, wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag hierdoor reeds ernstig ondermijnd. Bovendien moet opgemerkt worden dat u vaag blijft omtrent de inhoud van de brief van de taliban die uw vader van de imam heeft gekregen. Zo zegt u dat erin stond dat u verplicht was om deel te nemen aan de jihad tegen de Amerikanen en dat u zich moest aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd werd zo letterlijk mogelijk te vertellen wat er in die brief stond, moest u het antwoord schuldig blijven en stelt u dat u analfabeet bent en dat uw vader u zei dat ze u willen meenemen (CGVS, p. 16). Eveneens kunt u niet vertellen wat er met deze brief is gebeurd. Immers, u weet niet waar dit document is (CGVS, p. 16). Aangezien deze brief van de taliban de concrete aanleiding voor u was om bij uw tante onder te duiken (CGVS, p. 11), mag van u verwacht worden dat u concretere informatie kunt geven over de inhoud van deze brief en over wat ermee is gebeurd. Er dient ook dienaangaande ook nog te worden vastgesteld dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) slechts melding maakt van één dreigbrief die uw vader zou hebben ontvangen en waarin u gevraagd werd om de taliban te helpen. Over de tweede dreigbrief, waarover u op het gehoor op het CGVS verklaart dat erin zou staan dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 16), rept u alvast op DVZ met geen woord. Hoe dan ook, uw verklaringen over deze brieven zijn dermate summier dat er aan het bestaan van deze dreigbrieven ernstig kan worden getwijfeld. Daarenboven zijn uw verklaringen omtrent Naqib, die net als u een brief van de taliban kreeg, opmerkelijk te noemen. Eerst stelt u dat Naqib reeds voor het ontvangen van de bewuste brief een mullah was die aanhanger van de taliban en tegen de Amerikanen was (CGVS, p. 15). Bovendien verklaart u dat de mensen reeds voor het ontvangen van deze brief Naqib ervan verdachten "een soort spion van de taliban" te zijn (CGVS, p. 14). Gezien zijn overtuiging, de verdenkingen van de burgers en uw verklaring dat de taliban erg aanwezig is in uw dorp en er overal spionnen hebben (CGVS, p. 4 & 12), is het bevreemdend dat de taliban niet eerder Naqib hebben proberen te rekruteren. Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u de door u verklaarde problemen niet aannemelijk kunnen maken en kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Wat betreft uw herkomst uit het district Jalres in de provincie Maidan Wardak, dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen

heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Jalres te ontlopen. Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor alleenstaande mannen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). De vaststelling dat uw moeder en uw oom in slechts enkele dagen erin slaagde om het benodigde geld voor uw reis - 600.000 Afghani of 12.000 dollar - te verzamelen (CGVS, p. 10, 12 & 17), dat uw moeder 60 ser grond bezit - hetgeen volgens onze informatie in het administratief dossier ongeveer 12 à 15 jerib is - dat wordt bewerkt en dat uw oom 30 à 40 ser grond bezit (CGVS, p. 5 & 6), schetsen daarnaast het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. Daarenboven verklaart u dat jullie de opbrengst van de velden verkochten (CGVS, p. 6). Deze beroepservaring zal uw kansen op de arbeidsmarkt in Kabul erg verhogen. Bijgevolg moet u redelijkerwijs in staat zijn om in Kabul een nieuw leven te beginnen. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde taskara kan bovenstaande beslissing niet wijzigen aangezien het enkel gegevens betreffende uw identiteit bevat die niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1, 2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat in het district Jalrez veel niet-Pasjtoen wonen waardoor de taliban genoodzaakt zijn om ook personen met een andere etnie te rekruteren om zo hun greep op alle dorpen van Jalrez te verstevigen. Hij wijst erop dat hij analfabeet is en dat het voor hem dus onmogelijk is om letterlijk mee te delen wat er in de dreigbrief van de taliban stond. Hij wijst er ook op dat hij bij de Dienst Vreemdelingezaken kort moest weergeven waarom hij zijn land is ontvlucht en daar dus niet alles heeft kunnen vertellen. Hij stelt dat hij de precieze handelswijze van de taliban niet kent en dus niet weet waarom de taliban Naqib niet eerder hebben gerekruteerd.

Verder is verzoeker van mening dat hij niet over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hij heeft in Kabul immers geen familie, vrienden of kennissen en beschikt er dus niet over een sociaal netwerk om er een leven te kunnen opbouwen. Bovendien is hij ongeschoold en beperkt zijn beroepservaring zich tot landbouw en het huishouden. Ook beschikt hij op dit ogenblik niet over de financiële middelen om in Kabul een nieuw leven op te bouwen. De opbrengst van de gronden van zijn familie is immers niet ontzettend hoog en zijn vader heeft al zijn spaargeld aangewend en schulden gemaakt bij zijn oom om verzoekers reis naar Europa te bekostigen. Bovendien komen ontheemden in Kabul in uitermate mensonwaardige levensomstandigheden terecht. Verzoeker verwijst hiervoor naar een rapport van Amnesty International van 23 februari 2012 en naar een rapport van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaanspraak.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker gedwongen wilden rekruteren. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat gedwongen rekrutering door de taliban zeer uitzonderlijk is en enkel voorkomt in gebieden die onder de volledige controle van de taliban staan of waar de taliban een grote invloed hebben en in gebieden waar alle maatschappelijke of statelijke beschermingsstructuren zijn verdwenen. Als voorbeelden worden de provincies Helmand, Kunduz en Kunar genoemd. In de provincie waar verzoeker woonde zijn er dus geen voorbeelden bekend van gedwongen rekrutering. Bovendien verklaarde verzoeker dat in de nabijgelegen dorpen veel Pasjtoen zich vrijwillig bij de taliban aansluiten (gehoorverslag, 16-17). Het lijkt er dus op dat de taliban voldoende kandidaten hadden en het niet nodig was om verzoeker te dwingen zich bij hen aan te sluiten. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de taliban vooral Pasjtoen rekruteren en pas andere etnieën begonnen te rekruteren toen ze zich naar niet-Pasjtoen

gebieden begaven. Verzoeker verklaarde dat zijn dorp vooral uit Pasjtoen bestaat (gehoorverslag, 14-15), zodat het weinig aannemelijk is dat de taliban zich tot iemand van een andere etnie zouden richten. Verder blijkt uit de informatie ook dat een rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, de *madrassa*, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Deze elementen zijn niet aanwezig in verzoekers relaas.

Nog daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas kan ten overvloede worden vastgesteld dat er in het door verzoeker naar voor gebrachte feitenrelaas geen elementen zijn die erop wijzen dat zijn voorgehouden vrees het lokale niveau zou overstijgen. Verzoeker verklaart te vrezen voor gedwongen rekrutering door de taliban, nadat lokale talibanmilitanten dreigbrieven met een oproep daartoe bij hem thuis hadden afgeleverd. De beweerde vervolgingsfeiten beperken zich tot schriftelijke bedreigingen gericht aan het ouderlijke huis van verzoeker in het district Jalres in de provincie Maidan Wardak.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Naar analogie met verzoekers problemen oordeelde ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat indien enerzijds volgens UNHCR regeringsmedewerkers of medewerkers in dienst van de internationale gemeenschap een risicogroep vormen omwille van de hun toegeschreven politieke overtuiging er anderzijds geen aanwijzingen zijn dat de taliban personen behorende tot deze groep maar met een laag profiel zouden vervolgen in Kabul of in gebieden die niet onder hun controle vallen. Deze personen behoren immers niet langer tot de prioriteiten van de taliban die hun aandacht enkel richten op regeringsmedewerkers met een hoogstaand profiel. Nog volgens het Hof zijn er evenmin aanwijzingen dat zij die hun job voor de internationale gemeenschap opgeven, nog verder in de negatieve aandacht van de taliban zouden vallen. Het Hof verwijst hiervoor naar de richtlijnen van UNHCR van december 2010 die in tegenstelling tot de richtlijnen van juli 2009 in dit opzicht heel wat genuanceerder zijn (EHRM, *H en B. tegen het Verenigd Koninkrijk*, 9 april, 2013, § § 97, 98 en 99). Het oordeel van het Hof strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de operationele capaciteit van de taliban zich in Kabul beperkt tot sporadische gerichte aanvallen tegen "*hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar westerlingen verblijven*" (SRB *Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: regionale analyse*, 11 juli 2012, p 8-9 (Kabul)). Mutatis mutandis bevinden er zich in het relaas van verzoeker geen elementen die erop wijzen dat verzoekers profiel hoogstaand is waardoor het niet aannemelijk is dat de taliban de motivatie of de operationele capaciteit zouden hebben om verzoeker actief te gaan opsporen en vervolgen in gebieden buiten hun controle, zoals de hoofdstad Kabul. Er zijn verder geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker in Kabul onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het door verzoeker voorgehouden relaas, de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, en de bij het administratief dossier gevoegde landeninformatie, stelt de Raad vast dat er voor verzoeker in elk geval een veilig intern beschermingsalternatief voor handen is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in de hoofdstad Kabul. Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielaanvraag, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om dit asielaanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het verzoekschrift bevat geen objectieve argumenten (zie *infra*) die vermogen afbreuk te doen aan deze conclusie. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit het tot het tegendeel kan worden besloten.

Deze vaststelling volstaat om de het in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag en/of de mogelijkheid om gebruik te maken van een vestigingsalternatief in Kabul, maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Zoals hoger reeds opgemerkt is er met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97).

In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 van het EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter wegens de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

De Raad wijst er verder op dat de slechte socio-economische situatie in het land van herkomst op zich niet volstaat om te kunnen spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Van een dergelijke situatie kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie over gronden beschikt die voldoende opbrengen om de familie te kunnen onderhouden en te kunnen sparen. Bovendien is verzoeker een gezonde, volwassen jongeman, die Dari en een beetje Pashtu spreekt en die in staat was om naar Europa te reizen. Bijgevolg is het redelijk om van verzoeker te verwachten dat hij in staat moet zijn om in Kabul een menswaardig bestaan op te bouwen.

De Raad sluit zich verder aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat burgers in de stad Kabul op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit ook niet.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER